

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΕΡ

- 7/10/2013 Μια καλύτερη ζωή *Σεντρίκ Καν*
- 14/10/2013 Τα μυθικά πλάσματα του νότου *Μπεν Ζέιτλιν*
- 21/10/2013 *Blancanieves* *Πάμπλο Μπέργκερ*
- 28/10/2013 Η διπλή ζωή της Βερόνικα *Κριστόφ Κισλόφσκι*
- 4/11/2013 Τα παιδιά του πολέμου *Κέιτ Σόρτλαντ*
- 11/11/2013 Μετά το Μάη *Ολιβιέ Ασαγιάς*
- 18/11/2013 Η επίθεση *Ζιάντ Ντουεϊρί*
- 25/11/2013 Άννα Καρένινα *Τζο Ράιτ*
- 2/12/2013 Ένα καλοκαίρι *Τζεφ Νίκολς*
- 9/12/2013 Πίσω από τους λόφους *Κριστιάν Μουντζίου*
- 16/12/2013 Μετά τη Λουτσία *Μισέλ Φράνκο*
- 6/1/2014 Διατριβή για ένα φόνο *Ερνάν Γκόλντφριντ*

XIONATH - BLANCANIEVES

Σκηνοθεσία-Σενάριο : Πάμπλο Μπέργκερ

Ηθοποιοί: Μαριμπέλ Βερντού, Ντανιέλ Χιμένεζ Κάτσο, Άντζελα Μολίνα, Μακαρένα Γκαρσία

Χώρα: Ισπανία (Ασπρόμαυρη)

Διάρκεια: 104'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

33 Βραβεία και 30 Υποψηφιότητες

- Επίσημη πρόταση της Ισπανίας στα Όσκαρ 2013 για Βραβεία Καλύτερης Ξενόγλωσσας Ταινίας

- 10 Βραβεία Goya:

* Καλύτερης Ταινίας

* Καλύτερης Γυναικείας Ερμηνείας, Maribel Verdu

* Καλύτερου Πρωτότυπου Σεναρίου, Pablo Berger

* Καλύτερης Κινηματογράφησης, Kiko de la Rica

* Καλύτερης Μουσικής, Alfonso de Villalonga

* Καλύτερου Πρωτότυπου Τραγουδιού, No Te Puedo Encontrar

* Καλύτερη Καλλιτεχνική Διεύθυνση, Alain Baigne

* Καλύτερη Πρωτοεμφανιζόμενη Ηθοποιός, Macarena García

* Καλύτερα Κουστούμια, Paco Delgado

* Καλύτερο Make-Up & Hair, Sylvie Imbert and

Fermin Galan

- Αργυρό Όστροκο - Βραβείο Καλύτερης Γυναικείας Ερμηνείας για την Macarena García, και Ειδικό Βραβείο της Επιτροπής για τον σκηνοθέτη Pablo Berger στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Σαν Σεμπαστιάν

- Επίσημη συμμετοχή στο Διεθνές Φεστιβάλ του Τορόντο

Ισπανική Καλλιγραφία.

Στη Σεβίλη του '20 η μικρή Καρμενσίτα, κόρη ενός διάσημου ταυρομάχου ο οποίος έχει μείνει ανάπηρος, υποφέρει στα χέρια της μητριάς της. Όταν η τελευταία βάλει να τη δολοφονήσουν, εκείνη θα καταφέρει να ξεφύγει και να βρει καταφύγιο στην παρέα επτά νάνων - ταυρομάχων.

Βραβευμένο με 10 Γκόγια, το ισπανικό "The artist" είναι ένας πρωτότυπος, συναρπαστικός φόρος τιμής στη δύναμη του θεάματος, τη διαχρονική μαγεία του παραμυθιού και τη γοητεία του κλασικού σινεμά. Μια γνήσια κινηματογραφική έκπληξη, η θεαματικότερη της φετινής χρονιάς.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Όπως η ταινία "The Artist", του Μισέλ Χαζαναβίσιους, έτσι και το ισπανικό παραγωγής, ασπρόμαυρο και βωβό αυτό φιλμ, το δεύτερο μεγάλου μήκους του

Μάμπλο Μπέργκερ, αναδίδει αγάπη προς το σινεμά των, κάθε άλλο παρά ξεχασμένων απ' ό,τι φαίνεται, εποχών της δεκαετίας του 1920. Εκεί όπου ο σκηνοθέτης τοποθέτησε τον μύθο της Χιονάτης και των Επτά Νάνων των αδελφών Γκριμ, χρησιμοποιώντας ως φόντο τις αρένες της ταυρομαχίας, αφού τόσο η Χιονάτη όσο και οι νάνοι - προστάτες της είναι ταυρομάχοι. Ευφάνταστο, έξυπνο και φτιαγμένο με πολύ μεράκι.

Το παραμύθι της Χιονάτης (τη γνωστότερη εκδοχή του οποίου έχουμε μάθει από τους αδελφούς Γκριμ) αποφάσισε να μεταφέρει ο σκηνοθέτης Πάμπλο Μπέργκερ στη Σεβίλλη του 1920. Στην εποχή του βωβού κινηματογράφου και στη χώρα του Φλαμένκο και των ταυρομάχων, μια νεαρή κοπέλα υποφέρει στα χέρια της μητριάς της και αποφασίζει να φύγει με μία ομάδα νάνων ταυρομάχων.

Απολαυστική έκπληξη από την Ισπανία, η ταινία που σάρωσε τα βραβεία Γκόγια ανανεώνει εικαστικά και αφηγηματικά το παραμύθι των αδελφών Γκριμ, το οποίο είδαμε ξανά με κόπο σε δύο χολιγουντιανές διασκευές μέσα σε έναν χρόνο, αυτήν την φορά με την υπόθεση τοποθετημένη στη δεκαετία του '20.

Ο σπαραξικάρδιος λυρισμός της ισπανικής λαϊκής κουλτούρας ενσωματώνεται άνετα στην απώλεια της μικρής, στην κακομεταχείρισή της από τη φθονερή μητριά, στην αδυναμία του πληγωμένου πατέρα, σε συνθήκες που μοιάζουν μερικώς με εικόνες του παραμυθιού (τα βασικά στοιχεία της πλοκής και οι νάνοι) και σε άλλες που διαφέρουν ευχάριστα (το περιβάλλον της ταυρομαχίας, η έλλειψη αποπροσανατολιστικών χρωμάτων, η έντονη εντοπιότητα). Το ασπρόμαυρο και το βουβό θα θυμίσει αρχικά το Artist, αλλά εδώ έχουμε να κάνουμε με μια πλήρη, ρεβιζιονιστική ιστορία και μ' ένα είδος από μόνο του, και όχι απλώς με έναν χαριτωμένο, καλοφτιαγμένο φόρο τιμής στην εποχή που γέννησε το είδος, όπως έκανε η κομεντί του Χαζαναβίσιους.

Η φωτογραφία του Κίκο ντε λα Ρίκα, πλούσια σε γκρίζα παλέτα και επιθετική όποτε χρειάζεται για να αποδώσει τους γοτθικούς τόνους, και η χορταστική μουσική επένδυση του Αλφόνσο Βιλαλόγκα, με το κλαρινέτο να δεσπόζει και το κεντρικό θέμα να ησυχάζει τον συναισθηματικό παλμό, πλαισιώνουν το έξυπνο και πονηρό ανακάτεμα των μελοδράματος με τη μαύρη κωμωδία από τον Πάμπλο Μπέργκερ, ο οποίος διατήρησε τα συστατικά του μύθου ακέραια (θυσιάζοντας αναγκαστικά πιθανές ανατροπές σε μια γνωστή ιστορία) και πέτυχε μια σειρά από έντονες σκάνες, όπως ο τραυματισμός του πατέρα και η γέννηση της κόρης με τον ταυτόχρονο θάνατο της μητέρας της, που οδηγούν σε μια γοργή ανάπτυξη, πολύ πιο εύγλωττη από τις λέξεις και τους διαλόγους.

ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Στα παραμύθια ο θάνατος των κακών είναι επιβεβλημένος, αλλά οι ήρωες πάντα τον αποφεύγουν. Μόνο οι όμορφες δεν τον γλιτώνουν μερικές φορές, έτσι για να υπάρχει ένα κάποιο δίδαγμα.

Υπάρχουν όμως παραμύθια και παραμύθια. Και τα πιο γνωστά ευρωπαϊκά εξ αυτών τα χρωστάμε στους αδελφούς Γκριμ: σχεδόν όλοι καταπιάνονταν με εμπειρίες της παιδικής ηλικίας, διογκωμένες και ελαφρώς παραμορφωμένες.

Αναζητώντας τις ρίζες αυτών των ιστοριών, το Χόλιγουντ επιχειρεί εδώ και λίγα χρόνια μια επαναπροσέγ-

γιση κλασικών μύθων, κάτι απολύτως λογικό: όλα τα love stories έχουν πολυφορεθεί, όλες οι κλασικές χολιγουντιανές επιτυχίες έχουν ξαναγυριστεί με καταστροφικά αποτελέσματα, οπότε τι έχει απομείνει;

Η "Κοκκινোসκουφίτσα", ο "Τζακ και η φασολιά" και η "Χιονάτη" έχουν ήδη καταγραφεί - η δε τελευταία εις διπλούν (μία με την Τζούλια Ρόμπερτς και μια με την Σαρλίζ Θέρον - στο τελευταίο ετοιμάζουν, λέει και σίκουελ).

Όλα μαζί όμως εξανεμίζονται μπροστά σ' αυτό το ασπρόμαυρο, **βωβό διαμάντι** που έρχεται από την Ισπανία. Που πατά με το ένα πόδι στη Χιονάτη και με το άλλο στη χρυσή εποχή του βωβού κινηματογράφου, έτσι όπως ο τελευταίος ανδρώθηκε τη δεκαετία του 1920, τότε δηλαδή που η μαγεία του γίνονταν ακόμα πιστευτή (ξεκινώντας από το Αϊζενστάιν, περνώντας από τον Τσάπλιν και καταλήγοντας στον Μπουνιουέλ).

Εδώ λοιπόν η Χιονάτη είναι η κόρη ενός ανάπηρου ταυρομάχου, με μια κακιά μητριά που, αντί για καθρέφτη, αφήνεται στα φλας των φωτογράφων - ενώ τους επτά νάνους αντικαθιστούν έξι και μάλιστα ταυρομάχοι (συν μια θεραπεινίδα που ενσαρκώνει ένας νάνος ντυμένος γυναικεία χάριν ισπανικού φιλικού αναρχισμού).

Και μόνο η αλλαγή του αριθμού προδιαθέτει για δυνατό μελοδράμα. Γιατί αριθμολογικώς το έξι παραπέμπει στην Άρνηση. Και ο σκηνοθέτης Πάμπλο Μπέργκερ αρνείται την παραμυθένια ασφάλεια, ενώ τα δίνει όλα για την ολοκλήρωση ενός καθάρου μελοδράματος που μοιάζει να προέκυψε από το παρενθεντικό trend του "The Artist", αλλά δεν θα μπορούσε ν' απέχει περισσότερο.

Ο λόγος; Εκεί που το "Artist" προσφέρει ρετρό νοσταλγία κοιτώντας με κλεφτή ματιά προς τα πίσω, το "Blancanieves" χρησιμοποιεί όλα τα "όπλα" του μέσου για να το αποθεώσει σε ένα φανταστικό "εδώ και τώρα", χορογραφώντας τις σημάνσεις του σε ρυθμούς φλαμένκο και υπενθυμίζοντάς μας πως το λυτρωτικό δάκρυ του μελοδράματος μερικές φορές είναι πιο καθαρό ακόμη κι από αυτή τη γοητευτική αλήθεια του παραμυθιού.

ΑΚΗΣ ΚΑΠΡΑΝΟΣ

ΠΑΜΠΛΟ ΜΠΕΡΓΚΕΡ

Γεννήθηκε το 1963 στο Bilbao, Ισπανία. Πήρε Master από το Πανεπιστήμιο New York University. Όταν απέκτησε το Ph.D του, εργάστηκε ως καθηγητής Management στην Ακαδημία Κινηματογράφου της Νέας Υόρκης. Ξεκίνησε παράλληλη καριέρα ως Εκδότης και Παραγωγός Μουσικής.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Χιονάτη 2012, Torremolinos 73 2003, Mama (short) 1998.

